

SPOLU

O důležité síle lásky
vypráví Jitka Ditterová
a Stanislav Václavík.

Výsostně ženské téma nebo nejčastější nádorové onemocnění u žen? Tak je vnímána rakovina prsu. Příběhy jsou podobné, a přece vždy bytostně jedinečné. Každý prožíváme nemoc, tedy stav, kdy nemůžeme svůj život žít přesně tak, jak bychom chtěli, individuálně. Tahle hra o život mívá svoji královnu, svoji hrdinku a její okolí, které podrobuje zkouškám v podobě kolotoče naděje a zklamání a zase naděje. Protože tu milujeme a potřebujeme všichni. Myslíte, že tuhle hru znáte? Ale co když je v hlavní roli MUŽ?

Knihu očima a z nadhledu MUŽE může vydat jedině Aliance ŽEN s rakovinou prsu. S láskou a poděkováním panu Stanislavu Václavíkovi a jeho paní Jitce Ditterové.

Eva Knappová
Ředitelka Aliance žen s rakovinou prsu

Vážení čtenáři,

tato malá publikace byla zpracována proto, že o zákeřné nemoci, rakovině prsu u žen, toho bylo napsáno a publikováno hodně. Bohužel, jak jsem zjistil na vlastní kůži, o rakovině prsu, která postihla muže, se toho napsalo jako šafránu... Souhlasím, vždyť tato nemoc postihne na celém širém světě pouhých cca 4–6 procent mužské populace. Takže se není co divit faktu, že informací je velmi poskrovnu.

Tato brožurka pojednává o mé osobní zkušenosti s touto zákeřnou nemocí, a především bude pojednávat o nezměrné síle a odvaze těch, kdo po celou dobu mé léčby byli po mém boku a nevzdali to, byť jsem byl minimálně tři roky doslova na zabití...☺ A také v neposlední řadě chci touto skromnou cestou vyjádřit hluboký obdiv a úctu těm, kdo byli vystaveni neskutečnému psychickému tlaku, a přesto svého nemocného partnera, známého, přítele či kamaráda neopustili, nezatratili, a hlavně celou dobu jeho léčby a s ní spojených radikálních změn v chování ustáli a vydrželi...

Stanislav Václavík

Jednoho krásného večera při večerní toaletě jsem si všiml podezřelé bulky umístěné malinký kousek od pravé bradavky. Nevěnoval jsem tomu žádnou pozornost... Pracoval jsem v hutním průmyslu, a tak o nějakou tu bouli či šrám v průběhu práce nebyla nouze... Bulka se neztrácela ani po třech měsících. Ba naopak. Přicházely nemoci, vysoké horečky a mé dlaně se rozhodly, že se osypou malinkými pupínky a posléze se svléknou z přebytečné kůže. Jak se říká, všeho moc škodí, a když už pohár trpělivosti přeteče, nastane okamžik rázného jednání. Má partnerka mě navzdory mým protestům a komentářům typu „Vždyť se o nic nejedná, to přejde, a vůbec, mám moc práce a na doktory nemám čas“ virtuálně popadla za límec a dohnala k návštěvě obvodního lékaře s tím, že s tou bulkou se bude muset něco udělat, jinak bude tichá domácnost a stěhování mé maličkosti do obýváku na gauč místo na lože vedle ní, a to na dobu neurčitou...☺ Představa, že se mnou nepromluví ani klika u dveří včetně domácího mazlíčka kocourka Matěje, který byl navíc miláčkem mé partnerky, a tudíž držel basu s paničkou, byla dost nelichotivá, a navíc... Umím sice jakžtakž vařit, ale problém byl v tom, že kuchyň byla výsostným územím mé partnerky a porušení zákazu formou vstupu, či dokonce pokusu si něco uvařit se rovnalo sebevraždě v podobě několikanásobného upadnutí na dubový váleček na nudle (shodou okolností zděděný po babičce, a tudíž z velmi odolného dřeva) či jiné „nehody“. Tak tohle jsem opravdu riskovat nehodlal☺, a o praní prádla už vůbec nemluví.

Na základě „požehnání“ mé partnerky jsem navštívil svého obvodního lékaře s tím, že by bylo dobré zjistit, proč mám zdravotní potíže a co se dá udělat s tou bulkou. Sdělení mé obvodní lékařky mě doslova šokovalo, ale hlavně rozzuřilo mou partnerku.

Prý se bulkou nebude zabývat, a vůbec, kam by naše lékařství došlo, kdyby se kvůli nějaké bulce vypisovala žádanka na odborné vyšetření.

Vrátil jsem se tedy domů s nepořízenou a zopakoval, co mi doktorka sdělila. Má vcelku milá, vlídná a neskutečně klidná partnerka se ve zlomku vteřiny změnila v lítou saň a jala se konat. Obešla neochotnou obvodní lékařku a objednala mě na kožní oddělení, kde pracovala ochotná a milá paní doktorka, která mě přijala okamžitě a po prohlídce bulky mi vystavila doporučení na mamograf.

„Mám tady bulku,“ sdělil mi jednou večer můj partner a sáhl si na prsní sval vedle pravé bradavky. Sáhla jsem si na bulku. Byla velikosti malého hrášku, tvrdá a pevně držela na svém místě.

„Bolí to?“ zeptala jsem se muže. Odmítavě zavrtěl hlavou.

„Vůbec se mi to nelíbí, objednám tě na mamograf,“ řekla jsem vážně, ale abych muže příliš neděsila, začala jsem si hned nato dělat legraci při představě, jak jeho téměř nulový prsní sval budou cpát mezi dvě desky, aby ho mohli zrentgenovat. Přestože jsme pak šli spát v dobré náladě, spala jsem dost neklidně a často se budila.

Hned druhý den jsem volala na Bulovku a ptala se na objednání mamografu pro muže.

„Ano, ale musí mít žádanku,“ zněla odpověď.

Tak jsem hned v domnění, že požádat o příslušný papír obvodní lékařku nebude problém, zabukovala co nejbližší termín na vyšetření. Pak jsem jen oznámila

datum partnerovi a donutila ho jít pro žádanku k obvodní lékařce. Vše vycházelo, jak jsem chtěla, takže jsem byla v klidu, ale to pouze do doby, kdy se muž vrátil domů s oznámením, že žádanku nemá.

„No to snad ne? K doktorce chodíš minimálně, a ani papír ti nevystaví? Tak to uděláme jinak“ – docela mě to namíchlo. No to je tedy ochota. Hlavně že si platíme zdravotní pojištění.

Druhý den jsem volala na kožní a požádala paní doktorku o pomoc. Okamžitě nás objednala a po prohlídce bulky bez jakýchkoli řečí ochotně vystavila doporučení na vyšetření mamografem. Když jsme odcházeli z ordinace, podívala se na mě dost ustaraným pohledem a řekla, že by pak ráda věděla výsledek. Místo pozdravu pak řekla: „Hodně štěstí.“

Termín vyšetření se blížil. Tak nějak vnitřně jsem cítil, že je zle, ale nechtěl jsem si to připustit jako nezvratný fakt. Vydal jsem se do nemocnice. Podotýkám, že v tu dobu ještě navigace nebyly běžně dostupné a najít odbornou ordinaci vyžadovalo velmi dobré orientační schopnosti. Zeptal jsem se na vrátnici na cestu. Paní mi ochotně vysvětlovala, kudy nejlépe... Přiznávám, že jsem se v popisu cesty ztratil již při třetím „odbočení vpravo“. Ze zdvořilosti jsem doposlechl, co říká, a modlil se, abych trefil. Naštěstí umím číst a existovaly navigační cedule. Pro znalce je cesta z vrátnice otázkou cca patnácti minut, ale mně ta cesta trvala minut skoro třicet. Nakonec jsem ale dorazil na místo určení. Posadil jsem se do čekárny a přemýšlel o nesmrtelnosti chrousta, neboť na nic jiného jsem neměl sílu ani náladu. „Pan Václavík,“ ozvalo se ze dveří ordinace. Zvedl jsem se a vstoupil. Paní doktorka nevěřicně

koukala na žádanku a pak na můj obnažený hrudník, který mi jaksi tak nějak chybí. Na čele se jí prohloubily vrásky a jen velmi těžce zadržovala smích. Její pohled střídavě klouzal na přístroj mamografu a pak na mě.

„Mnooo,“ protáhla, těžce zadržujíc dech. „Netuším, jak to uděláme, ale pokusíme se.“ Abych celou trapnou situaci malinko odlehčil, podotkl jsem, že je mi známo, že tento přístroj je určen ženám, které mají poprsí. No a já jsem vlastníkem pouze kůže zakrývající žebra a o prsním svalu nemohlo být ani řeči, což mi později také potvrdilo lékařské konzilium.

Pustili jsme se s paní doktorkou do téměř marné snahy. Její zkušenosti nakonec zvítězily, a podařilo se udělat potřebné snímky. Já měl téměř rozdrčená žebra a strženou kůži, ale povedlo se.

Pak jsem chvíli čekal na výsledky.

„Je to tuková bulka a nebude problém ji odstranit bez dalších následků“ sdělila mi lékařka a s úsměvem mě poslala domů.

Objednal jsem se tedy na chirurgii a v daný termín se dostavil. Zákrok prováděl primář chirurgie. Na začátku zákroku byl samý žertík a srandička, takže jsem si ani nestačil uvědomit, že bulku vyndal. Najednou se jeho výraz ve tváři pod rouškou radikálně změnil... Bylo to vidět na jeho očích. Zvážněl a někam spěšně odkráčel. Stále mi plně nedocházelo, o co jde a že mé dny poklidného života, kdy jsem byl plný energie a humoru, se velmi rychle ztrácejí do nenávratna. Má paní čekala na chodbě před operačním sálem..

Byla jsem se sebou spokojená. I když jsem vyjednávala vyšetření složitě, dosáhla jsem kýženého výsledku. V den D jsem muže odeslala na mamograf a čekala, jak dopadne. Trochu jsem znervózněla, když dlouho nevolal. Nakonec zazvonil telefon a já si vyslechla popis jeho cesty na Bulovku a celý děj snímání jeho kůže. Celou akci ukončil slovy: „Je to dobrý, je to jen tuková bulka a mám si ji nechat na chirurgii vyříznout.“

V tu chvíli mi spadl kámen ze srdce. Tak jen tuková, ale kde se proboha vzala v tak hubeném člověku? Věřila bych tomu, že to může být cysta nebo bulka z úrazu nebo natrhnutý kousek svalu, ale tuková? Na Standovi by nikdo nenašel ani kousek tuku, spíš naopak. No hlavně že to dopadlo dobře.

Takže jsme nespěchali. Na vyříznutí bylo času dost, když je to v pořádku. Objednání bylo tedy až asi za měsíc, když se Standovi uklidnil frmol v práci.

Na vyříznutí jsem ho doprovázela, protože je jako každý chlap statečný, ale zároveň poseroutka. Seděla jsem v čekárně a sledovala primáře, jak zve Standu se šibalským úsměvem na sál. Ještě i zevnitř se ozýval smích. Pak nastalo ticho, a já věděla, že zákrok započal. Netrvalo to dlouho, a vyšel pan primář, v ruce držel zkumavku s nějakým obsahem a z jeho tváře se šibalský úsměv vytratil. Zašel do sesterny a já zaslechla, jak říká, ať vzorek pošlou na histologii, že je to špatný a... pak ztišil hlas a dlouze se sestrou o něčem hovořil. Pak se vrátil na operační sál. V tu chvíli mi prolétlo hlavou snad tisíc možností. Od zánětu přes infekci, otravu krve, mor, svrab, neštovice až po choleru, rakovinu a následně, že snad Standa umřel na stole při zákroku. Ještě že vzápětí Standa vykrácel ze dveří a se slovy, že si má za deset dnů zavolat o výsledek, vykrácel směrem k domovu a následně hned v kuchyni k ledničce.

Doktor se vrátil s tím, že zákrok je hotov a že předmět doličný posílá na histologii. Popřál mi hodně štěstí a oznámil, že cca do deseti dnů bude znám výsledek. Nevím proč, ale nějak jsem mu to přání hodně štěstí nevěřil. Oba jsme věděli své a ani jeden z nás neměl odvahu to vyslovit. Primář z profesionálního hlediska nemohl vyslovit svůj názor, dokud nebude mít v ruce výsledek, a já si netroufal. Rozloučil jsem se s tím, že se za pár dní uvidíme. To jsem ještě netušil, že zrovna tehle pan primář mi zachránil život, a myslím, že to netušil ani on. I tak bych mu touto cestou chtěl vzdát díky, i když od zákroku uplynulo již více než dvanáct let.

Dny plynuly a já dál chodil do práce a snažil se plnit své povinnosti. Se zdravím to bylo na střídačku. Byly dny, kdy mi bylo skvěle, a pak zase dny, kdy jsem myslel, že nedožiji večera, natož rána druhého dne. Jak pravdivý byl výrok paní Ivany Chýlkové v jednom českém filmu... Díky za každé nové ráno, podle knihy Haliny Pawlowské.

Za deset dnů jsem volal, výsledky ještě nepřišly.

Další dny ubíhaly a já ten osudný den byl zrovna na školení z elektrotechniky a snažil se získat potřebný certifikát, který jsem potřeboval k výkonu svého povolání. Zazvonil mi telefon a na druhé straně sluchátka se ozval pan primář. Požádal mě, zda bych se v co nejkratším termínu mohl dostavit na chirurgii, a on mi sdělí výsledek biopsie. Zdůraznil mi, že má návštěva nesnese delšího odkladu. Polilo mě horko i zima zároveň..

Ted už vážně šlo do tuhého a mě tak nějak přecházel humor. Druhý den po telefonátu jsem se dostavil na chirurgii a čekal na pana primáře. Vykoukla sestra a tak nějak smutně mě pozvala do ordinace. Pan doktor mi podal ruku na pozdrav a pak vyslovil ortel. Biopsie bohužel ukázala rakovinu prsu.

Zalupal jsem po dechu. Z posledních sil jsem se pokusil o žertík. Ale já jsem pohlavím muž – oponoval jsem – koukněte, mám to dokonce úředně potvrzeno v občance.

„Ano, bohužel spadáte do cca 4% mužské populace, která tato zákeřná nemoc postihne. Odpoledne vás očekává váš budoucí vyšetřující lékař na onkologii v Nemocnici Na Bulovce. Držte se a dostavte se tam raději hned.“

Má paní byla v práci, takže netušila, co jsem si vyslechl, a já nějak nenašel odvalu jí to sdělit. Odjel jsem tedy znovu do nemocnice Bulovka a dostavil se na onkologii. Čekárna u mamografu působila dost ponuře, ale oproti čekárně onkologie to nemělo šanci. Vstoupil jsem dovnitř a vyvalila se na mě neuvěřitelná energie zoufalství, bolesti a beznaděje. Koukal jsem na pacienty a pacientky a bylo mi skoro do pláče nad tím, co jsem viděl. Raději jsem se zaměřil na propagační brožurky a letáky. Všechny pojednávaly o rakovině prsu u žen, prevenci, následné léčbě a o tom, co se smí a nesmí po uplynutí pětiletého cyklu léčby. O tom, že by i muž mohl mít stejný problém, ani písmenko.

Bylo mi všelijak... Nevěděl jsem, kam s očima, až mě vysvobodila sestra, která mě pozvala do ordinace. Tam už na mě čekal příjemný pan doktor. Budiž mu ctí, že mě ušetřil zbytečného povídání okolo a na rovinu mi řekl, o co jde, jaké mám šance na uzdravení a také to, že se to bohužel vrací. Pak mi sdělil termín sezení operačního konzilia, kam se dostavím a kde mi bude sděleno, jak a co bude operováno. Poděkoval jsem a nějak vypadl ven před budovu. Posadil jsem se na lavičku a přemýšlel, co dál. Zvedl jsem telefon a zavolaal své paní. Oznamil jsem jí, kde se právě nacházím a co tam vlastně dělám. Má paní pojala podezření hned v úvodu.

„Zlatíčko,“ pokračoval jsem, „jak to tak vypadá, opět musím mít vše, i to, co muži nemají. Mám rakovinu prsu a budou mě operovat.“

„A do prdele,“ ozvalo se na druhé straně sluchátka.

Pak bylo zlověstné oboustranné ticho, které jsem porušil.

„Neboj, zvládneme to... Je to jen rakovina prsu,“ snažil jsem se to odlehčit.

To jsem ale ani v nejmenším netušil, jak nesmírně těžké to bude pro mě a jak brutální to bude pro mou paní. Byl jsem věčný optimista, ale teď se mi optimismu nějak nedostávalo. Existuje jedno přísloví: Optimista je jen velmi špatně informovaný pesimista. Já byl optimista a má paní tvrdý realista... Nakonec – je to žena.

Těch deset dnů se táhlo jako nudle. I když jsme se oba snažili o tom nemluvit a chovat se stejně jako dřív, často nastávala doma tichá pauza, kdy jsme si každý jako o něčem přemýšleli, ale oba mysleli na jedno jediné. V určený den Standa volal na chirurgii, ale výsledek histologie ještě nepřišel. V duchu jsem už klela. Moc dobře vím, že jak není výsledek negativní, vždycky jim to trochu déle trvá. Teď jen co tam najdou. Standa měl znovu zavolat za další týden, ale dřív než týden uběhl, volal sám pan primář.

Byla jsem v klidu v práci, když Standa volal. Volával mi často, takže jsem počítala s tím, že chce jen vědět, kdy se po práci sejdem nebo jestli si pro mě přijede autem anebo jestli jdeme na nákup, ale to, co mi řekl, mě doslova přikovalo k židli.

„A do prdele,“ vylítlo ze mě, ačkoli jsem jinak velmi slušná. Na tuhle zprávu opravdu nešlo reagovat jinak. Hlavou se mi začaly honit všelijaké scénáře. Nic jsem nevěděla... Jak je to velké, odkud kam to roste a jestli to vůbec roste, co to dělá, jak se tomu dá zabránit, jestli je to léčitelné, anebo jestli mi Standa umře. Tomu poslednímu jsem se vyhýbala, protože jen vyslovit slovo smrt bylo pro mě hrozně obtížné.

Standa ještě něco do telefonu povídal, ale mně hučelo v hlavě a vůbec jsem ho neslyšela. Z častých operací v dětství mám narušené nervy a tahle zpráva na ně okamžitě zapůsobila. Raději jsem hovor ukončila se slovy, že si o tom promluvíme doma, ale nebyla jsem si vůbec jistá, o čem vlastně chceme mluvit, když ani jeden o rakovině prsu, a obzvláště u mužů, nevíme vůbec nic.

První co jsem udělala, bylo, že jsem zvedla telefon a zavolala obvodní lékařce. Ano, právě té, co se Standou vůbec nechtěla zaobírat. Slušnou formou, ale zcela jasně a důrazně jsem se do ní pustila. Padala taková slova jako zanedbání povinnosti, porušení Hippokratovy přísahy, nezodpovědné jednání s pacientem a na závěr jsem ji upozornila, že ji budu sledovat, a jak příště něco zanedbá, poženu to výš.

„Chcete mi vyhrožovat?“ zeptala se.

„Nikoli, chci vás jen varovat před další chybou, která může mít smrtelné následky,“ s klidem jsem odpověděla já. Od té doby měl u ní Standa perfektní servis. Nicméně já jí neodpustila. Pokud takhle ordinuje všude, pak se nedivím, že pacienti umírají.

Měla jsem zrovna v práci klid, a tak jsem začala na internetu vyhledávat informace. Nejsem z těch, kdo slepě věří všemu, co se tam píše, ale daleko horší je, když se o rakovině prsu u mužů nepíše nic. Všude jen informace pro ženy.

Konečně mi vylezlo pár odkazů... Jenže tam nic. Jedna informace o výjimečnosti této nemoci, další pak jen, že to taky existuje, a pak další, kde bylo natvrdo napsáno, že přežije jen 10 % mužů. A to bylo vše po asi dvouhodinovém brouzdání na netu. Nezbylo mi tedy nic jiného než si počkat na konzilium a pozeptat se přímo tam. Bylo mi jasné, že tam se Standou půjdu a že se s nimi pokusím probrat vše, co mě zajímá a na co nelze nikde sehnat informace.

Uběhly dva dny a já se v doprovodu své paní dostavil před lékařské konzilium, složené z hlavního operátora, anesteziologa a dalších lékařů. Vstoupil jsem dovnitř a připadal si jako ten největší hříšník stojící u nebeské brány, domáhající se vstupu do ráje.

Paní primářka se na mě podívala a pak to začalo. Budeme vás operovat a odebereme vám celý prsní sval včetně lymfy v pravém podpaží. Jen co to vyslovila, ozvala se druhá lékařka, která napůl zděšeně a napůl nevěřícně podotkla: „Proboha, co mu vlastně budeme odebírat? Ať koukám jak koukám, vychází mi to tak akorát na oškrábání žeber, protože on tam nic nemá.“

S tímto výrokem jsem musel, ač nerad, souhlasit. Pak stanovili termín operace. Za pár dní jsem opět se svou paní seděl brzy ráno v čekárně a čekal na to, až mě přijmou. Nevím proč, ale neviděl jsem tam jediného muže kromě mě. Možná proto, že to byla část nemocnice, kde se přijímají pouze operace prsu, tak tam na stejný zákrok čekaly jen ženy.

„Paní Václavíková!“ ozvalo se z dále.

Nikdo se nezvedal. Chvilí bylo v čekárně trapné ticho a všichni včetně mě čekali, kdo se zvedne. Nic se však nestalo. Asi po minutě se znovu otevřely dveře ordinace a ozvalo se:

„No tak tedy pan Václavík.“ Zvedl jsem se a nakráčel do ordinace. Tam mi bylo sděleno, že druhý den půjdu na operační sál, a že se tedy hned teď odeberu na lůžkové oddělení, kde mě připraví. Opustil jsem ordinaci a nemohl si nevšimnout nevěřících pohledů žen, které byly na mě upřeny. Ano, i já jsem ještě stále nevěřil tomu, co se odehrávalo s mým tělem.

Naplánované konzilium proběhlo celkem rychle. Několik lékařů, většinou kapacit na onkologii, se sešlo v ordinaci a zadumaně si prohlíželi Standův hrudník. Zatímco primářka vysvětlovala postup operace, mezi ostatními lékaři to šumělo. Nakonec to nevydržela přidělená lékařka, která se neudržela a zoufale osahávala Standovy kostičky potažené kůží.

Věta, že budou oškrabávat žebírka, rozesmála i přes vážnost situace doslova všechny.

Informování pouze o postupu operace jsme odešli domů.

Tam jsem připravila jen pár drobností Standovi do nemocnice a se sbalenou taškou v uvedený čas a den jsme opět nakráčeli do Nemocnice Na Bulovce.

Příjem na lůžkové oddělení už nebyl tak rychlý a sedět v čekárně mezi ženami, které měly ve tváři výraz strachu a bezmoci, nám nikterak nepomohlo.

Nebýt zmatené sestřičky, která ze Standy v rámci ženské nemoci udělala paní Václavíkovou a tím postupně vyloudila všem přítomným ženám úsměv na tváři, bylo by čekání dusné a stresující.

Po vyplnění všech náležitostí jsme se výtahem svezli přímo do patra, kde byl pro Standu určen pokoj. I když byla nemocnice celkem vzhledná, už jen ten pocit, že je to nemocnice a že tam jsou nemocní lidé, působil dostatečně depresivně. Jako malá jsem byla po nemocnicích velmi často, a tak jen takhle návštěva mi sevřela krk a dusila mě.

Operace byla úspěšná, pacient zemřel.

Ne, tak tohle naštěstí nezaznělo. Pomalu, ale jistě se mi zotřboval zrak, jak jsem se probouzel z narkózy. Ležel jsem na posteli jako pytel brambor a z ruky mi vedla nějaká hadička k obrovské tyči ověšené nějakými váčky s neznámými tekutinami. Otevřely se dveře a já slyšel tak důvěrně známý hlas.

„Ahoj, tak jak se cítíš?“ zeptala se má paní.

Chvíli jsem přemýšlel, proč se ptá a co vůbec dělám v nemocnici na lůžku a proč nemohu pohnout pravou rukou. Muselo mi být asi dobře, protože jsem uvažoval, zda trošičku svou paní nepozlobím stylem „Kdo jste paní, vás neznám?“ apod. Naštěstí jsem tuto myšlenku ihned opustil, možná i proto, že se mi chtělo na toaletu. Zdá se to jako naprosto normální záležitost, prostě si dojdete na toaletu a ulevíte si, jenže já měl nepřekonatelný problém.

Nucení bylo stále silnější, a i když má paní okamžitě požádala sestru o tzv. bažanta, tak jeho donesení bylo prakticky nemožné. Buď jim došly, anebo jej teprve vyrábějí a já čekám, až jej objednájí a donesou k mé posteli. Zkrátka ona pomůcka nebyla k mání, na rozdíl od mého močového měchýře, který se o slovo hlásil čím dál tím razantněji. Nedalo se nic dělat. Zvedl jsem se z postele, a opíraje se o stojan kapačky, vyrazil jsem na onu místnost, která se v daný okamžik zdála jako ten nejlepší vynález, jaký kdy člověk vymyslel. Jenže nikdo nepočítal s tím, že se pacient pár hodin po operaci rozhodne onu místnost navštívit s kapačkou u pravého boku. Až ke dveřím oné místnosti to šlo. Pomalu a nejistě, ale šlo. Tam se přede mě postavil téměř neřešitelný problém velikosti Mount Everestu v podobě dveří. Oba, tedy já a stojan kapačky, jsme se

tam nevešli. Má paní mě doprovázela, a byť jí nebylo ani trochu do smíchu, tak tohle ji pobavit muselo. Pohled na muže s třesoucíma se nohama a vyvalenýma očima, jak zápasí se stojanem kapačky tak, aby se oba dostali do oné blahodárné místnosti, ji musel rozesmát. Po několika minutách manipulace se věc zadařila. Byl jsem v místě určení. Inu, praxe z podniku se někdy hodí i ve špitále...☺

Celý den jsem byla jako na trnů, a tak jsem čekala, jen až se překulí poledne, abych okamžitě vyrazila do nemocnice. S lékařkou jsem byla domluvená, že se u ní stavím a zeptám se na průběh operace. Samozřejmě jsem tam byla dřív, a tak jsem chvíli čekala na chodbě. Měla jsem sice nutkání jít za Standou do pokoje, ale chtěla jsem nejdřív vše vědět.

Paní doktorka mi pak řekla, že vše proběhlo bez problémů, prsní sval i lymfatický systém v podpaží byly odstraněny a vzhled odebrané části byl neporušený a bez dalších známek rakoviny. Pokud nebudou problémy, pustí mi ho do tří dnů domů. Zprávu o výsledku histologie dostaneme při další kontrole.

Pak jsem tedy celkem spokojená šla na pokoj za marodem. Ležel tam ještě rozespálý, ale celkem spokojený. Prý na to, že je chvíli po operaci, se cítí docela dobře. Já se konečně začala uklidňovat. Viděla jsem ho živého a to bylo hlavní. Jediné, co bylo v té nemocnici nedorozumění, bylo umístění stolku, tedy spíš postele. Levý bok postele byl celý u stěny kde byl stolek a kapačka se stojanem byla na straně, kde byl Standa operován. Jelikož mu pravou ruku operací znecitlivili, museli mu kapačku vést okolo hlavy na levou stranu. Na stolku stálo pití, ale Standa neměl ani jednu

ruku, kterou by si ho podal. Operovanou ruku nezvedl a s druhou rukou se nepřetočil. Napít jsem mu dala, ale pak začal s tím, že musí na záchod.

„To nemyslíš vážně? Vydrž, řeknu ti o bažanta.“ Bylo to jednoduché řešení, a tak jsem vystřelila z pokoje hledat nějakou sestřičku. Hned jsem jednu chytla a poprosila jsem ji o bažanta pro pana Václavíka.

„Všechny jsme akorát odvezly k dezinfekci, hned vám přinesu dalšího zezadu,“ ochotně odpověděla, ale místo někam dozadu zamířila do sesterny, kde se jala vyprávět nějakou zajímavost z ranního nákupu. Vrátila jsem se na pokoj a čekala. Standa začal být netrpělivý, a tak jsem znovu vyrazila z pokoje, tentokrát přímo do sesterny. Tam jsem opět požádala o bažanta jinou sestřičku.

„Hned vám ho donesu,“ zněla odpověď. Na pokoji po dalších deseti minutách se Standa začal škrábat z postele, že si na záchod raději dojde sám. Motala se mu ještě hlava, ale protože se držel stojanu kapačky, šel celkem bezpečně. U vchodu na WC jsme zaváhali. Kapačka měla stabilitu na roztažených nožičkách a ty byly širší než dveře do kabinky. A tak Standa zápasil s nožičkami stojanu a mně připomínal Tleskače s ježkem v kleci. Kdyby tolik nepospíchal, určitě by mu to šlo rychle, ale takhle se stojan vždycky někde vzpříčil. Kabinka byla malá, já mu pomoci nemohla. Jen jsem hlídala dveře, aby tam náhodou nešla třeba nějaká žena.

Když jsme se po úspěšné akci vrátili na pokoj, já pomohla Standovi zpátky do postele a upravila mu hadičky tak, aby se nikde neskříply, vstoupila sestřička s bažantem v ruce.

Uběhly tři dny klidu a relativní pohody a já byl propuštěn do domácí léčby.

Až do této chvíle jsem se snažil výše popsané malinko nadlehčit, ale pravé peklo mě i mé okolí teprve čekalo a trvalo dlouhých pět let. V následujících řádcích bude popsáno naprosto bez intimity a soukromí, čím vším jsem si já, ale hlavně má partnerka a okolí museli projít.

A vlastně následující řádky jsou určeny především nejblížešim a okolí nemocného, protože každý pacient léčbu rakoviny snáší individuálně, takže nemá smysl popisovat mou léčbu. Co mají všichni společné, jsou ale vedlejší účinky této léčby, neskutečně tvrdě dopadající na jejich blízké.

A ještě jedna důležitá poznámka. V této brožurce budu popisovat své reakce a reakce mého okolí, ale nikterak, a to ani v nejmenším náznaku, nechci snižovat utrpení žen, které si musely projít stejným zákrokem. Rakovina prsu je velmi zákeřná a nebezpečná nemoc, která bohužel nezřídka končí úmrtím pacienta, a je zcela jedno, zda je to muž, či žena. Pouze se pokusím popsat níže uvedené ze svého pohledu a pohledu mého okolí. A i když se to může lišit od ostatních případů, tak jsem si jist, že v 90 % je shoda víc než jistá.

První problém nastal v den propuštění. Nedokážu posoudit, jak se cítí ženy po operaci, ale já nebyl schopen se obléknout. Jako bych neměl pravou ruku. Kdybych ji neměl, byl bych na tom lépe. Takhle mi bezvládně a bez citu visela z ramene. Visela, bolela a překážela. Musel jsem zavolat své paní, aby za mnou přijela a přivezla mi košili, protože to krásné tričko, které jsem měl s sebou, jsem si obléci nedokázal. Totéž bylo s kalhotami..

Přijela. Já si bláhově myslel, že košile můj problém vyřeší. Nevyřešila. Musela mě obléknout. Bylo mi 42 let, a připadal jsem si jako tříleté dítě, neschopen se obléci. A to byl teprve začátek nekončící řady problémů, které mi operace přinesla. Chtěl jsem se najíst. Má paní mi předložila talíř s polévkou a lžící. Automaticky jsem po ní sáhl pravou rukou. Chyba.

Nejen že jsem ji neudržel v prstech, ale najíst se bylo nemožné. Já, ortodoxní pravák, jsem se musel přeorientovat na leváka. Nebýt mé paní, asi bych umřel hladu. Trpělivě po mně uklízela vybryndanou polévku a druhé jídlo mi připravila jako pro tříleté dítě. Nakrájela na drobno a podala lžící. Pak přišla další pohroma... Večerní toaleta. Vlétl jsem do sprchy, a bylo vymalováno. Opět musela přispěchat na pomoc a pomoci mi se nejen umýt, ale také se osušit a obléci do pyžama. Celé dny jsem víc a víc narážel na situace, kde jsem byl zcela neschopen se obstarat sám. Nic z naprosto běžných denních i večerních rituálů, které zvládáme automaticky dnes a denně, nefungovalo. Musela mi vždy pomoci. Trpělivě a klidně.

Volal mi, že ho pouští domů, ať mu přinesu košili, že se do trika neoblékne. Vybrala jsem tedy volnější košili z prádelníku a vyrazila k nemocnici. Věci měl už sbalené a čekal jen na výstupní papíry. Opatrně jsem ho navlékala do košile, ale šlo to hůř, než jsem si myslela. V ruce neměl cit, měl ji stále ohnutou v lokti a nemohl s ní hýbat. Navlékala jsem mu ji tedy po kouskách, až se mi povedlo celou ruku opatrně do košile nasoukat. Zapnout knoflíky byla také moje práce. Zkoušeli jste si někdy levou rukou zapínat košili? Jistě že to jde, ale to bychom z nemocnice odešli až večer.

Odvoz byl zajištěn, a tak jsme jeli domů, kde na Standu čekal už jen klid a pohodlí.

Postupně jsme naráželi na spousty věcí, kde bylo potřeba použít pravou ruku, a tak jsem musela tu ruku nahradit já. Standa musel mít ruku zavěšenou na šátku kolem krku, aby ji nezatěžoval. Byl varován, že by mu mohla ruka natéct, a to by bylo moc špatné. Jelikož je už od malička hodně neposlušný, samozřejmě si chtěl některé věci udělat sám, a ruka mu začala natékat. Stěžoval si mi, že ho ruka bolí, ale stejně se s ní snažil něco dělat. Marně jsem mu říkala, že mu to udělám já. A tak mu ruka střídavě natékala a bolela a střídavě splaskávala.

Často jsme se dohadovali. Například když jsme šli na nákup. Nikdy mě nechtěl nechat nic tahat, ale tentokrát zkrátka musel. Nebo když bylo doma potřeba udělat něco silou (někdy jen třeba otevřít lahev s pitím nebo utáhnout mlýnek ke stolu). On cítil, že mi musí pomáhat, já mu v tom bránila, i když mi ta pomoc někdy moc chyběla.

Řešili jsme spolu mytí, oblékání, jídlo, ale jak to zvládá na WC, jsem se ho raději neptala. Viděla jsem, jak často zápasí s věcmi levou rukou. Tajně jsem si zkoušela, jak bych to zvládala já, ale po chvíli jsem vždycky se vším sekla. Vlastně se mi nic nevedlo. O to víc jsem se tedy snažila pomáhat jemu. Vždyť nám slibovali, že to nebude trvat dlouho, a ruka se vrátí zase do normálu.

Naštěstí se jizva hojila dobře a já postupem času začal znovu ovládat svou dočasně vyřazenou pravou ruku. Pomalu jsem se naučil vše, abych si ulehčil a necítil bolest. Co jsem se ale naučit nedokázal, bylo vyléčit mé už tak pochroumané mužské ego se zraněnou ješitností plně samostatného muže, který byl najednou odkázán na pomoc jiných, a to i v případech, kdy se jeho samostatnost vzhledem k věku jaksí dala předpokládat jako automatická.

Takže jsem měl nejen pošramocené ego, ale také zraněnou duši. A to jsem prostě nedokázal skousnout a bohužel jsem to dost dával najevo i svému okolí.

Vážení čtenáři této publikace, než se pustím do pokračování mého příběhu, musím vám předložit pár faktů, o kterých se vůbec nemluví. Rakovina prsu je, jak jsem již zmínil, velmi zákeřná a těžká nemoc, a nebojím se říci, i smrtelná. Samozřejmě že je drtivá většina pacientů, kteří tuto nemoc přežijí, a to z velké části díky lékařům, kteří konají malé zázraky. Nedílnou součástí úspěšné léčby je psychika pacienta a jeho nejbližších. Rakovina prsu u mužů je tak trochu zvláštní, hodně se vymykající běžnému standardu rakoviny prsu u žen. Existuje několik variant léčby této nemoci: ozařování, bioterapie a chemoterapie... a většinou je to podmíněno operací a odnětím zasaženého místa. Já nebudu popisovat všechny typy léčby. Jednak mi to nepřísluší, protože nejsem lékař onkolog, jednak proto, že jsem si prošel léčbou chemoterapie na bázi podávání léku Tamoxifen, který je určen právě na léčbu rakoviny prsu u žen. Jak je všeobecně známo, neexistuje speciální léčba pro muže. Takže mi byly podávány ženské hormony, které Tamoxifen obsahuje.

Název tohoto léku bude mou černou můrou do konce mých dní. Víím, že můj ošetřující lékař dělal vše, co bylo v jeho možnostech a silách, a po pravdě nic jiného bohužel ani k dispozici neměl. Z biologie vííme, že mužské a ženské tělo vykazují značné rozdíly, a to nejen ve fyzické podobě, ale také v hormonální. A zde, u léčby rakoviny prsu, narazila tzv. kosa na kámen, a to dost brutálně. Mužské tělo se jen velmi těžce dokáže vyrovnávat s náhlým přívalem ženských hormonů, a nezřídka se s ním nedokáže vyrovnat vůbec, a tak se brání všemi dostupnými prostředky, které má k dispozici, a nevěřili byste, kolik jich dokáže vyprodukovat.

V tomhle ohledu je mužské tělo neskutečně kreativní. Názorná ukázka v podobě komunikace mužského těla a lékaře podávajícího mu tyto hormony.

„Tak ty do mě budeš cpát ženské hormony?
No počkej, já ti to osladím“... A také osladilo.

Mé fyzické proporce na počátku léčby byly 171cm bez bot a 62kg. Dá se říci – pro mě ideální proporce. Samozřejmě v poměru k mým kostem a celkové stavbě těla. Během prvního půl roku této terapie se mé proporce nenápadně, pomalu, ale jistě změnily... Výška zůstala, ale s váhou to bylo horší. Než jsem se vzpamatoval, vážil jsem 80 kg. Jistě byl jsem hezky zakulacený a dalo by se říci, že byl ze mě konečně kus chlapa. Jenže mé tělo to vidělo malinko jinak. Na takovou náhlou zátěž nebylo připraveno. Dalo mi to najevo v podobě neskutečné, neutichající bolesti kyčelních kloubů a kolen. A to byl bohužel teprve začátek. Mohlo by se říci, že jsem si obalil nervy, a měl bych být v pohodě, s neustálým úsměvem na rtech a dobrou náladou. Opak byl pravdou.

Ruka se pomalu lepšila. Horší byla Standova netrpělivost. Vždycky by nejraději dělal všechno hned, a tady to zkrátka nešlo. Jeho nervozita se pomalu stupňovala. Všimla jsem si, že musí u všeho pořád nadávat. Ne mně, to on by nikdy neudělal, ale do éteru, to mu šlo dobře. Ráno se oblékal, ozvalo se safra, pak mu něco třeba upadlo a další kruci bylo na světě. Takhle se to pomalu stupňovalo, a bez sakrů už neobstála žádná jeho práce.

Od lékaře dostal lék, který mu od začátku také dělal problémy. Někdy mu bylo špatně od žaludku, někdy se mu motala hlava, někdy byl jako mimo – ospalý, bez soustředění, nevnímal – a někdy se zašíval někam sám a tam jen tak koukal do blba. Bylo mu doporučeno dělat nějaký lehký sport nebo dlouhé procházky venku. Jeho tělu chyběl kyslík. Jako mladík jezdil hodně na kole, a tak se snažil k jízdám vrátit. Nejdřív jen okolo domu a bez jakékoli zátěže, později přidával delší trasy a větší rychlost. Několikrát se vrátil s tím, že se mu dělá na omdlení a přícházely náznaky ztráty vědomí. Měla jsem o něj strach, ale zakázat mu jízdu na kole jsem nechtěla. Napadlo mě říct jednomu kamarádovi, aby jezdil s ním. Byl to cyklista zkušený, a hlavně hodný kluk, který by určitě nenechal Standu bez pomoci, kdyby ji potřeboval. Od té doby jezdili spolu, a já byla daleko klidnější.

Prášky však dělaly své. Občas se při jídle Standovi obrátil žaludek, občas měl problémy se stolicí, občas ho zlobila ruka a dost často měl zvláštní nálady. Někdy se litoval, jindy nadával.

Na kontroly k onkologovi jsem chodila vždy s ním. Při jedné návštěvě navrhl lékař kastraci. Prsa jsou propojena s pohlavním ústrojím a lékař vyslovil domněnku, že až se dostaví recidiva (a ta se bohužel u rakoviny dostavuje), zasáhne prostatu. Navíc měl Standa v těle víc ženských hormonů než mužských a to se doktorovi taky nelíbilo. Omlouval se Standovi za to, že neexistují léky na rakovinu prsu u chlapů, a já v tu chvíli dostala vztek na to naše vyspělé zdravotnictví, které nechá chlapy trápit pod tíhou ženských prášků. Kastraci jsem odmítla já. Měla jsem hned dva důvody. Ten první byl, že byl chvíli po operaci prsu a ještě nebyl „ve formě“. Ten druhý byl, že jsem ještě nezjistila

jinde, zda je kastrace nutná. Na tenhle zákrok byl ještě čas, nejdřív sehnat nějaké informace i u jiných odborníků. Na sex jsem nemyslela, důležité bylo jeho zdraví. Rozhodla jsem se pátrat. Najít na netu chlapa, který si tím prošel, najít odborníky, zasílat dotazy, mluvit o tom. Udělat zkratka, co se dá.

Nehodlám zde sáhodlouze popisovat, čím vším jsem si musel projít a jak jsem to zvládl.

K tomu není tato brožurka určena. Popíšu zde v bodech, co vše takováto léčba udělala s mým tělem a psychikou, a předám slovo své paní. To ona jako mnoho jiných partnerek takto nemocných pacientů si musela projít svým osobním peklem na zemi, a přesto vydržela a ustála to.

Bolesti kloubů, nevolnost, náhlé změny nálad... To vše mi bylo po celou dobu léčby velmi blízké. Hormonální léčba však nezasáhla mé tělo jen po fyzické stránce. Zasáhla mě i po té duševní.

Náhlý nárůst ženských hormonů zasáhl i mé pohlavní ústrojí s takovou razancí a intenzitou, že jsem v jednu chvíli velmi vážně uvažoval o odebrání těchto orgánů, jen aby se mi konečně ulevilo. O plnění manželských povinností bohužel také nemohla být řeč. Byl jsem prakticky ideálním kandidátem coby eunuch – strážce harému nějakého šejka. A to bohužel nebylo opět vše. Přidala se spousta dalších nemocí a komplikací. To vše jsem nějak zvládl. Co jsem nezvládal, bylo mé chování, a do dnešních dní nepochopím, jak to ustála má partnerka.

I touto cestou jí patří můj nezměrný obdiv a úcta.

Pamatujte, že nemocný není zlý ani to nedělá schválně. Je to jen následek jeho léčby a reakce na ni.

Pod tíhou Tamoxifenu přišel Standa o všechno libido. To, že jsme přestali mít sex, by mě ani tak nebolelo, ale pryč bylo i hlazení, mazlení, líbání. Neustále mi říkal, jak mě miluje, ale kromě občasného držení za ruku to nijak nedával najevo. Málokdo ví, jaké to je, když se prakticky ze dne na den utne milostný život. Byla jsem ve věku, kdy nastupoval přechod, a v tu dobu jsem celá prokrvená a žádostivá neměla nic. Člověk si sice dokáže pomoci sám, ale to vám nikdy nenahradí objetí. A tak jsem po nocích brečela, zoufale se snažila si nějak pomoci, ale nic nepomáhalo. Bylo mi z toho až špatně. Už jsem nevěděla, co mám dělat. Bylo stále víc a víc nocí, co jsem probrečela. Napadalo mě někoho si najít nebo využít nějaké swingers nebo požádat nějakého kamaráda, ale já Standu opravdu milovala, a tohle všechno zůstalo jen u představ. Ono i kdyby k tomu mělo dojít, bez lásky bych to asi nedala. A tak jediný můj hřích byl, že jsem svého dlouholetého kamaráda požádala o jeden velký polibek. Hrozně se divil a nechápal, ale vyhověl mi. Byl to můj první polibek asi po dvou letech a taky poslední. Od té doby už žádný... Kamarád zemřel a nikomu dalšímu bych nikdy neřekla.

Hledat informace o rakovině prsu u muže bylo před x lety zcela nemožné. Všude se soustředili na ženy a jakýkoli rozhovor i s odborníky končil na mrtvém bodě. Začali jsme tedy navštěvovat místa, kde se touto problematikou zaobírali. Například takový pochod proti rakovině prsu.

Ano, přispěli jsme nákupem triček, ano, zúčastnili jsme se pochodu a ano, vyslechli jsme spousty řečí, které byly určeny pouze pro média a pro lidi, kteří ji nezažili. Pochodu se zúčastnila spousta populárních osobností, ale jak se později ukázalo, ani jedna nevěděla, že to může mít i chlap. Byla to jen reklama pro popularitu.

Dokonce i paní, která tuto akci organizovala, o této rakovině nevěděla nic. Myslela jsem, že se tam něco dozvíme, ale byla to jen akce. Stejně tak jsme mohli jít třeba na pouť, a bylo by to to samé. Jediné, co jsem tam získala, byly informace o tom, jak se cítí ženy při užívání Tamoxifenu, a bylo to podobné jako u Standy. Jen pohlavní orgány se lišily v bolestech a zánětech.

Standovi bylo stále hůř. Nejvíc si stěžoval na pálení a bolest celého močového ústrojí, kde mu Tamoxifen rozjel slušný zánět.

Další krok způsobila náhoda. Na internetu visel plakát, kde zvali zájemce na veřejné sympozium a sraz odborných onkologů ohledně rakoviny prsu. Neváhala jsem a okamžitě se informovala o možnosti účasti dvou osob. Byli jsme tam včas. Vyslechli jsme si přednášku o ženách, o průběhu rakoviny v prsech žen a o jejich léčbě. Lékaři se chválili, jak léčba pokročila, několik žen děkovalo, že hodně špatný průběh nemoci zvládly díky jejich péči, ale my se žádných informací nedočkali. Čekala jsem tedy na poslední část akce, a sice na diskusi.

Odborníci pak mluvili s každým zvlášť, a tak jsem se postavila do fronty a čekala, až na mě přijde řada. Lékař, který na nás vyšel, se usmíval pouze do doby, než zjistil, že nejde o mě, ale o mého muže.

Na dotazy, proč není žádná léčba pro muže, jsme se dozvěděli, že vynalézat lék pro 4–6 % obyvatelstva není nikterak výhodné.

Na dotaz, jak zamezit zánětům močového ústrojí, nám bylo odpovězeno, ať si bere antibiotika na záněty.

Na otázku, zda je má brát celých pět let, řekl, že asi ano.

A na dotaz, zda bude ještě někdy mít možnost sexu, už rovnou odpověděl, že neví.

Už to ve mně vřelo. Nevím, co jsem mu řekla dál, ale celou léčbu a všechny onkology jsem poslala do háje a poděkovala jim za to, že se tak statečně plácají po ramenou, když nevědí vlastně vůbec nic a jejich odpovědi nic nevyřešily.

Nutno podotknout, že i další lékaři, se kterými jsem se spojila po e-mailu nebo telefonicky, nevěděli vlastně vůbec nic.

Žili jsme... tedy spíš přežívali s léčbou pět let a za tu dobu byl Standa několikrát v nemocnici, protože se mu Tamoxifen dostal doslova do všech vnitřností. Pokud to vezmu odshora, tak vlasy mu sice zůstaly všechny, ale motala se mu hlava, diagnostikovali mu Barrettův jícn a Crohnovu nemoc tenkého střeva, nervy dostaly zabrat tak, že musel začít brát léky na zklidnění, neustále se kroutil bolestí kvůli močovým cestám a ruka ho bolela při každé změně počasí. Přesto žil, a i když jsme věděli, že NIKDY není nad rakovinou vyhráno, byla jsem ráda, že internetová informace o devadesátiprocentní úmrtnosti se Standy netýká. Zkrátka jsme se oba naučili s tím žít. Standa s bolestí, já s jeho náladami a stížnostmi. Pokud jsme měli sraz s některými známými, vždy mluvil jen o rakovině. Podle nálady. Buď byl hrdý, že ještě žije, nebo byl našťvaný, že ji dostal právě on, nebo si stěžoval na bolesti a v tom nejlepším případě plánoval lepší budoucnost. Někdy se chtěl chovat jako zdravý a dal si v restauraci s přáteli dvě piva, a doma pak prozvracel celou noc. Ani to už nesnesl.

Život se změnil nám oběma. Žili jsme sice spolu, ale spíš vedle sebe. Spíš přátelé, spíš sourozenci. Dva lidé, co se milovali, ale žili zcela jinak.

Musím se teď vrátit na začátek.

Těsně před operací nádoru jsem zaplatila týdenní pobyt v lázních v Poděbradech. Byli jsme v nádherném hotelu uprostřed kolonády a prožívali jsme tu nejkrásnější dovolenou, co jsme kdy měli.

Švédské stoly se prohýbaly dobrotami, koupele a masáže nás příjemně naladily a večery jsme trávili buď někde v baru, nebo krásným milováním. Nevěděli jsme, co dělat dřív... Procházky, bazén, divadlo, akce, na to vše jsme chtěli jít a využít poslední chvíle, kdy ještě Standa nepocítil následky tumoru. Ochutnali jsme míchané nápoje, snad prvně v životě, jeli malým vláčkem po lázeňských lesích a nechali jsme se vozit na místním parníku. Oba jsme byli šťastní a zapomínali na to, co nás čeká.

Užívali jsme si oba, jako by to bylo naposledy. Kdo ví... I to se může stát.

Předposlední den jsme byli v hospůdce na kapele Buffaloes. Jejich hraní a zpěv nás chytly prakticky hned při první písničce a nebyli jsme sami. Během chvíle kapela zvedla ze židlí všechny přítomné a tančilo se. Všichni se všemi a každý s každým. Báječná zábava a báječní lidé. Standa mi tenkrát nechal od nich zahrát a zpěvačka jeho přání komentovala tak, že mi bylo až do pláče, jak to bylo dojemné. Tančilo se a zpívalo asi do dvou hodin a vůbec se nám nechtělo jít spát. Krásné rozloučení s lázeňským pobytem.

Ale proč to píšu. V životě nic není náhoda. Asi dva roky poté vystupovala tatáž kapela v místě našeho bydliště. Samozřejmě jsme neváhali a šli tam. Oslovila jsem je a vzpomínala na Poděbrady. Byli jsme pozváni na jejich vystoupení v jiné hospůdce a to jsme ochotně přijali. Standa pookřál. Psychika dělá divy. Začali jsme chodit

na jejich vystoupení a stále nás bavili. Byli výborní. Standa se „zakoukal“ do sólové kytary a jejího majitele, já se „zamilovala“ do zpěvačky. Od té doby všechny oslavy narozenin byly jen s nimi.

Čím víc jsme se znali, tím víc jsme si důvěřovali, až jsme se dozvěděli hlavní problém kapely... Doufám, že mi to zpěvačka odpustí, ale tady to napsat musím. Hráli výborně, byli to mistři oboru, ale neměli nikoho, kdo by je prosazoval a kdo by jim pomáhal.

Standa byl vždycky mužem činu... Než jsem se nadála, měla jsem živnostenský list a založenou hudební agenturu. Nechtěli jsme vydělávat, chtěli jsme pomáhat a poznávat zákulisí showbyznysu. A tak jsme začali propagovat první kapelu, a to naši kapelu srdeční.

Sice se k nám přidávali další zpěváci, zpěvačky a kapely, a netrvalo ani rok, a měli jsme jich 60, ale kapela Buffaloes byla pro nás ta hlavní. Bohužel jsme s agenturou začali v době, kdy sice každý chtěl kapelu, ale nejlépe zadarmo.

Standu to moc bavilo a jeho hlavní starostí bylo telefonovat, objíždět destinace a nabízet kapely všech žánrů. Já dělala papíry, smlouvy, dohody a plány vystupování. Agentura nás sice stála dost peněz, ale hudebníci byli báječní, byla spousta přátel a to původní pozlátko celebrit jsme také poznali i z druhé strany.

Ale teď proč to píšu....

Stačí záliba, koníček, přátelé, něco, co nemocného baví, a jeho tělo dělá divy. Nechci psát, že se uzdraví, chci jen napsat, že znovu žije. Zlepší se nálada, chuť k jídlu, má zkrátka co dělat a nehlídá se. A to bych přála každému nemocnému, protože co dělá rád, to mu dává sílu a vůli k životu.

Zde můj příběh končí... Tedy končí z mého pohledu. Já tu rakovinu přežil. A do dneška mě dokáže nadzvednout, když náhodou poslouchám televizi nebo si přečtu na internetu díky sociálním sítím, že ten či ona pokořili rakovinu a zvítězili.

Proč se lidem tak lže?

Proč nás bombardují nesprávnými informacemi?

Žádný z nás, kdo byl postižen rakovinou a tzv. vyléčen, si nemůže být stoprocentně jist, že je konec.

V době, kdy píši tyto řádky, tedy po dvanácti letech od prvního nálezu a diagnostiky rakoviny prsu, se ta zákeřná nemoc vrátila. Tentokrát zasáhla mé plíce, a to v rozsahu mnohem agresivnějším než tenkrát. Znovu budu muset čelit všem nepříjemnostem spojeným s touto nemocí a znovu budu doufat, že mí nejbližší to ustojí a nevzdají to, jako to nehodlám vzdát já.

I když tentokrát nevím, jak to dopadne a zda to mé tělo zvládne a já se neodeberu tam, odkud už není návratu...

...Znovu budu muset sledovat, jak obrovskou obětí a sebezapření bude přinášet má paní, když se o mě bude starat. Snášet mé výkyvy nálad, a možná marný boj s touto nemocí..

...Je mi 55 let, jsem oslabený z první etapy léčby rakoviny, a znovu jsem nucen čelit jinému typu rakoviny.

Apeluji na vás, nejbližší nemocného... Nevzdávejte to, i když se budete cítit na úplném pokraji fyzických i duševních sil, protože ten nemocný nemá kromě vás, vaší lásky a péče nic jiného.

Jste jeho či její poslední nadějí. Právě vy nemocnému můžete pomoci najít ten poslední střípek naděje, který mu zbyl. Bez naděje a vaší lásky totiž ztrácí veškerou sílu a chuť bojovat, i když ví, že ten boj může být jeho poslední.

Ta mrcha se vrátila. Bude to boj. Hodně těžký, tvrdý a nejistý. Ať dopadne jakkoli, budu vždy stát při Standovi a držet mu palce. Ještě má spoustu práce, ještě toho má spoustu před sebou, tak se musí držet. Máme plány, spousty plánů, a pokud to zvládne, začneme si plnit sny, dokud můžeme.

Každý v téhle situaci lituje toho, co kdy udělal, ale víc lituje toho, co neudělal. Já za dobu soužití se Standou nelituji ničeho, jen bych mu přála daleko lepší život, než měl. Vybral si plnými hrstmi vše špatné v mnoha směrech, tak snad alespoň teď nad ním bude stát anděl strážný a pomůže mu být ještě nějakou dobu na tomhle světě.

Být tady, být se mnou.

”

Z celého srdce bych velmi rád touto cestou poděkoval své paní Jitce, která mi stála po boku po celou dobu mé léčby a stojí do dnešních dní.

Zvláštní poděkování bych velmi rád věnoval panu Slávkovi Bourovi, protože mi poskytl neocenitelný názor na knížku a tím jí dal šanci na vydání.

A dále bych rád poděkoval ředitelce Aliance žen s rakovinou prsu paní Evě Knappové a její zástupkyni Magdaléně Vošalíkové, za to, že se této brožurky ujaly a našly prostředky k jejímu vydání.

Děkuji Alianci žen s rakovinou prsu za jejich nádhernou práci a čas, který věnují svým klientkám a klientům, jimž je tato brožurka určena.

“

Muži s rakovinou prsu mohou najít
informace a pomoc
v projektu I muži mají prsa.

www.imuzimajiprsa.cz

Aliance žen s rakovinou prsu, o.p.s.
Havlíčkovo náměstí 746/11
130 00 Praha 3

T: +420 777 791 590, 734 837 675

E: aliance@breastcancer.cz

www.breastcancer.cz

www.neviditelnezeny.cz